

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 159. Na de Rex Stewart-session voor Blue Bird waarvan muziek in de vorige aflevering te horen was, werd ~~Johnnie Hodges~~ Johnny Hodges met zijn kleine formatie uit de Duke Ellington Band opgenomen. Ray Nance-trompet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges alt- en Harry Carney-baritonsaxofoon. Heel bijzonder was dat de ritmesectie in het eerste stuk alleen bestond uit bassist Jimmy Blanton en drummer Sonny Greer. Blanton, niet alleen de eerste moderne solobassist, laat hier ^{vóór} ~~Johnnie Hodges~~ horen ook als rhythm-speler jaren op zijn collegas voor te liggen. Van Johnny Hodges "Squaty Roo".

plaat 1

Johnny Hodges a/h Orchestra: Squaty Roo (Johnny Hodges)
A/2 - 2:25 - RCA LPM 533

"Squaty Roo", naar de betekenis moet ik gokken, maar Hodges kennend en gehoord de muziek, zal het over dame Roo gaan en haar flink geproportioneerde swingende derrière. Het tweede stuk van de session was ~~een~~ nieuwe Billy Strayhorn-ballad waarvan u de titel ook maar niet letterlijk vertalen moet als 'passiebloem' - "Passion flower".

zelfde
plaat

Johnny Hodges a/h Orchestra: Passion flower (Billy Strayhorn)
A/3 - 3:10 - idem

Billy Strayhorn's "Passion flower". [] Als derde een vermaard geworden werkje van Mercer Ellington: "Things ain't what they used to be".

zelfde
plaat

Johnny Hodges a/h Orchestra: Things ain't what they used to be
A/1 - 3:40 - idem (Mercer Ellington)

"Things ain't what they used to be", tot zijn dood in 1970 zou het bij de Ellington Band een feature voor ~~Johnnie Hodges~~ ^{Johnny Hodges} zijn, er waren dagen dat hij het drie keer speelde. Toch zag hij kans er steeds heel subtiele variaties in aan te brengen, ik zag eens een stuk film waarin hij zijn voor de soundtrack opgenomen solo moest mimen, en dat lukte niet, hij kon zichzelf niet na-spelen. Het vierde en laatste stuk, weer van Hodges zelf: "Goin' out the backway".

zelfde
plaat

Johnny Hodges a/h Orchestra: Goin' out the backway (Johnny Hodges)
A/laatste - 2:43 - idem

"Goin' out the backway", vierde en laatste stuk van de Johnny Hodges-session voor Blue Bird in Hollywood, 3 juli 1941, alle stukken gingen in één take. Ray Nance-trompet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges alt-, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Ellington-piano, behalve in "Squaty Roo", het eerste stuk, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer-drums.

Voor Victor, in dezelfde Hollywoodse studio, speelde op 26 september compleet Duke Ellington and his Famous Orchestra. Wallace Jones, Ray Nance en Rex Stewart in de trompetsectie, de trombones: Laurence Brown, Joe Nanton en Juan Tizol. Otto Hardwicke en Johnny Hodges-alt, Ben Webster en Barney Bigard-tenor-, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Ellington-piano, Fred Guy-gitaar, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer drums. Het eerste stuk was Ellington's "Five o'clock drag".

plaat 2 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Five o'clock drag (D.Ellington)
A/2 - 3:12 - RCA 730.559

"Five o'clock drag", eerste en enige take, Ben Webster op tenorsaxofoon, Rex Stewart-cornet. In het tweede stuk zat Billy Strayhorn aan de piano, maar de song is van Duke Ellington: "Rocks in my bed".

plaat 3 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Rocks in my bed (D.Ellington)
B/voorlaatste - 3:12 - Vik KLVF 184

Ivy Anderson zong "Rocks in my bed", instrumentale soli door Johnny Hodges-alt saxofoon, ~~Barney Bigard-klarinet~~, ^(Billy Strayhorn-piano) die ook in het vierde en laatste stuk speelde, ~~Barney Bigard-klarinet~~ maar nu was het ook een compositie van hem: "Chelsea bridge".

plaat 4 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Chelsea bridge (Billy Strayhorn)
A/2 - 2:58 - RCA FXM1 7274

"Chelsea bridge" door Billy Strayhorn^{zo} genoemd vanwege zijn bewondering voor een werk van de Engelse schilder Whistler, niet wetend dat de afgebeelde brug de Battersea Bridge was. Juan Tizol op ventiel-trombone, Ben Webster-tenorsaxofoon, ~~Barney Bigard-klarinet~~ Jimmy Blanton-bas, Victor-session in Hollywood op 26 september 1941 door Duke Ellington and his Famous Orchestra, alles ging in één take. Als afsluiting nu een stuk uit de Barney Bigard-session voor Blue Bird drie dagen later, 29 september. Ray Nance-trompet, Juan Tizol-ventiel-trombone Barney Bigard-klarinet en de altijd aanwezige Harry Carney-baritonsaxofoon. Billy Strayhorn speelde piano, op bas Jimmy Blanton, Sonny Greer-drums. Deze Duke Ellington riff zou later als de "C-jam blues" bekend worden, bij deze opname was het nog "C-blues".

zelfde Barney Bigard a/h Orchestra: C-Blues (Duke Ellington)
plaat A/voorlaatste - 2:52 - idem

"C-Blues", Barney Bigard and his Orchestra, ^{voor} Blue Bird, Hollywood, 29 september 1941. Slot van deel 159, NOS Jazzgeschiedenis, MdR.

0 0 0 0 0

29:20
NA 114358
opn 1.12.82

by Strayhorn - piano.